

Arrest

nr. 122 486 van 14 april 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 26 augustus 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 11 juli 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 maart 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 april 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. DE POORTERE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij dient op 7 mei 2010 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 11 juli 2013 verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris deze aanvraag ongegrond. Dit is de bestreden beslissing, die luidt:

“in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door

Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 04/07/2013, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is. Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Overwegende dat na onderzoek door onze arts-adviseur, hij concludeerde op 04/07/2013 (zie gesloten omslag) dat:

"Dit medisch dossier laat niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 26565/05, N v. United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, D. v. United Kingdom.)"

"Uit het medisch dossier blijkt geen directe bedreiging voor het leven van betrokkene, er is geen enkel vitaal orgaan aangetast en de aangehaalde medische toestand van betrokkene vereist geen speciale beschermingsmaatregelen.

Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar betrokkene verbleef. Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van herkomst."

'Ik stel bijgevolg vast dat er geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tót het bekomen van een machtiging tót verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.'

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Gezien de asielprocedure van betrokkene nog lopende is, verzoek ik u het attest van immatriculatie dat aan betrokkene werd afgegeven verder te verlengen tot nadere berichtgeving over de asielprocedure."

2. Over de rechtspleging

Waar de verzoekende partij in het beschikkend gedeelte van haar verzoekschrift vraagt de kosten van het geding ten laste van de verwerende partij te leggen en de verwerende partij in haar nota vraagt de kosten ten laste van de verzoekende partij te leggen, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging geniet, zodat aan geen van de partijen kosten van het geding ten laste kunnen worden gelegd. Het beroep is immers kosteloos.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. De twee eerste middelen van het verzoekschrift hangen nauw samen en luiden als volgt:

"EERSTE MIDDEL

Schending van art. 9 TER Vreemdelingenwet 15 december 1980

Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht).

Schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur.

In de bestreden beslissing wordt ten onrechte beweerd dat de aanvraag ongegrond zou zijn omdat de ziekte van verzoeker niet zou beantwoorden aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid van Artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging verblijf en hiervoor wordt gewezen naar het advies van de ambtenaar-geneesheer dd. 04.07.2013.

In dit advies wordt geponeerd dat er geen levensbedreigende ziekte aan de orde is.

Deze argumentatie is volledig vaag en nietszeggend in die zin dat er niet afdoende wordt verduidelijkt waarom er niet zou voldoen aan de voorwaarden zoals bepaald in de wetbepaling terzake, weze art. 9 TER, § 1 VW.

Dit artikel bepaalt letterlijk:

" De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

Om te voldoen aan art. 9 TER, § 1 VW dient er sprake te zijn van een ziekte die:

ofwel een reëel risico inhoudt voor het leven

ofwel een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit

ofwel een reëel risico inhoudt op een onmenselijke behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land van verblijf De motivering van de bestreden beslissing is totaal kaduuk, en de beslissing strijdt met het art. 9 TER VW, aangezien er enkel wordt gemotiveerd en ook advies wordt verstrekt inzake een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven, waaromtrent wordt gesteld dat deze hypothese niet aan de orde is.

Er wordt evenwel geen enkel advies gegeven noch gemotiveerd in de bestreden beslissing of en waarom er geen sprake zou zijn van een ziekte die hetzij een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit, hetzij een reëel risico inhoudt op een onmenselijke behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of land van verblijf.

Ten onrechte wordt in de bestreden beslissing het toepassingsgebied van art. art. 9TER § 1 VW beperkt tot personen die lijden aan een ziekte die een onmiddellijk gevaar uitmaken voor het leven van de persoon, terwijl er geen enkel onderzoek is gebeurd naar de overige hypothesen voorzien in dit artikel.

Het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat niet enkel wordt nagegaan of er sprake is van een ziekte met een onmiddellijk gevaar voor het leven, doch tevens wordt nagegaan of er geen sprake is van een ziekte die een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit, en of er geen gevaar bestaat voor onmenselijke behandeling wegens afwezigheid van adequate behandeling van de ziekte in het land van herkomst/verblijf.

De argumentatie als zou er niet voldaan zijn aan 9 ter § 1 VW op basis van een medisch advies dat enkel stelt dat er geen sprake is van een onmiddellijk levensbedreigende ziekte, is dan ook niet correct en schendt de motiveringsplicht.

Verwerende partij kon er zich niet zomaar mee vergenoegen zomaar zonder bijkomende motivering/meer uitgebreid advies te stellen dat er niet voldaan is aan de voorwaarden zoals gesteld in art. 9 ter § 1 VW.

De argumentatie dat er niet voldaan is aan de voorwaarden is totaal niet afdoende en ook totaal verkeerdelijk gezien de duidelijke redactie van het art. 9 TER § 1 VW.

Ten onrechte worden bepaalde categorieën van personen die nochtans vermeld staat in de wettekst van voormeld artikel, door de bestreden beslissing zomaar uitgesloten van het toepassingsgebied van dit artikel.

Het is duidelijk dat dergelijke afwijzing wegens onontvankelijkheid zonder enige concrete motivering waarom er niet zou voldaan zijn aan bepaalde voorwaarden, getuigt van een grove onzorgvuldigheid en bovendien het redelijkheidsbeginsel schendt.

Dat de motivering van verwerende partij zeer vaag en onvoldoende is en verzoeker niet toelaat te weten waarom er niet aan de voorwaarden zou zijn voldaan.

Gezien er door verwerende partij nooit enig onderzoek is gebeurd is naar alle voorwaarden vermeld in artikel 9 TER § 1 VW, hoewel het nu juist de bedoeling moet zijn alle nuttige elementen te onderzoeken is er manifeste schending van art. 9 TER VW;

Deze totaal gebrekkige argumentatie met totaal gebrek aan enig afdoend onderzoek door de aangestelde arts-geneesheer heeft een beslissende invloed gehad op de uitkomst van de beslissing.

TWEEDE MIDDEL:

Schending art. 9 ter Vreemdelingenwet 15 december 1980.

Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht).

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed

Aan artikel 62 Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E., 1993).

Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

"Artikel 2: De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Artikel 3: De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. "

De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996, 249).

Verzoeker meent dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingen- zaken in casu werden geschonden en dat alleszins de materiële motiveringsplicht werd geschonden.

Verzoeker vordert dan ook op grond van een schending van materiële maar ook de formele motiveringsplicht de vernietiging van de bovengenoemde beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken.

De motivering van de dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig.

Verwerende partij beperkt zich ertoe in haar beslissing te verwijzen naar het advies van de arts-geneesheer die uiteenzet dat er geen sprake is van een direct levensbedreigende aandoening met vermelding dat de gezondheidstoestand niet kritiek is en er dus niet voldaan is aan de wettelijke voorwaarden.

Verzoeker kan niet akkoord gaan met een dergelijke stereotype afwijzing van zijn verzoek tot regularisatie, terwijl duidelijk blijkt dat het toepassingsgebied van het art. 9 TER § 1 VW ruimer is dan enkel ziektes die onmiddellijk levensbedreigend zijn.

Er is dan geen enkele afdoende motivering waarom verwerende partij de aanvraag van verzoeker niet ten gronde zou moeten beoordelen ook voor wat betreft de twee andere genoemde hypothesen, dan wel zelf enig onderzoek zou uitvoeren.

Om een verblijf te bekomen op grond van medische redenen dient de medische toestand van de vreemdeling een zekere ernst te vertonen. Meer bepaald is vereist dat de ziekte, ongeacht de aard ervan, een zekere ernst vertoont om een reëel beletsel voor de uitvoering van de uitvoeringsmaatregel te kunnen vormen

Zie BROUCKAERT S., "Medische aspecten van het vreemdelingenrecht en artikel 3 van het EVRM. Een overzicht van rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens, de Raad van State en de burgerlijke rechtbanken", T. Vreemd., 2005, 196).

Er is niet vereist dat de ziekte levensbedreigend is, het kan volstaan dat bv. gespecialiseerde zorgverstrekking nodig is (zie bv. Kort.ged. Brussel, 13 mei 1998, RDE, 1998, 240) of nog dat regelmatige consultaties nodig zijn (continuïteit in de zorgverstrekking (zie bv. Kort.ged. Brussel, 14 augustus 1996, T. Vreemd, 1996, 373).

De Raad van State voegt hieraan toe: "ce qui est en cause n'est pas la stabilité d'un état de santé, mais bien sa gravité et la constance de soins qu'il appelle." (zie RVS, nr. 62.844, 30 oktober 1996).

Bovendien dient verwerende partij na te gaan of de vreemdeling in zijn land van herkomst over de nodige medische zorgverstrekking kan beschikken. Indien blijkt dat dit niet onderzocht is, dan is er manifeste schending van het zorgvuldigheidsbeginsel zoals in casu aan de orde is. "

3.1.2. De verwerende partij merkt op in haar nota dat de verzoekende partij niet voldoet aan artikel 9ter van de vreemdelingenwet en dat uit het administratief dossier blijkt dat het medisch dossier van verzoeker door de arts-adviseur aan een zeer uitvoerig en zeer degelijk onderzoek werd onderworpen, doch dat diende te worden besloten dat de medische aandoening niet voldoet aan de vereisten van voormeld artikel 9ter §1, doordat er vanuit medisch standpunt geen bezwaar is tegen een terugkeer naar het land van herkomst. Immers werd door de arts-adviseur uitdrukkelijk geoordeeld dat er vanuit medisch standpunt geen bezwaar is tegen een terugkeer naar het land van herkomst, zelfs indien aldaar geen adequate behandeling aanwezig is. Ongeacht de beschikbaarheid van medische behandeling in het land van herkomst, kan er dus nooit sprake zijn van een mensonterende behandeling in de zin van art. 9ter, § 1 vreemdelingenwet.

Voorts gaat zij in op de toepassingsvereisten van artikel 3 EVRM en stelt zij dat zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van verzoeker aanzienlijk kan doen achteruitgaan en zijn levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen, artikel 3 van het EVRM niet geschonden is als zijn actuele gezondheidstoestand niet eveneens uitermate ernstig is en verwijst zij uitvoerig naar rechtspraak dienaangaande.

Verweerder merkt op dat de gemachtigde van de staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond diende te worden verklaard.

De gemachtigde van de staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel inclusief.

Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, alsook het artikel 62 van de vreemdelingenwet,

artikelen die de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar tevens blijkt geeft kennis te hebben van de motieven verrat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. RvS 14 juni 1994, nr. 47.940).

Verder laat de verwerende partij gelden dat verzoekende partij tevens de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht en het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (RvS 20 december 2001, nr. 93.123). Wanneer verzoekende partij in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, betekent dit dat zij van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen heeft ondervonden.

De verwerende partij beantwoordt bijgevolg het onderdeel dat de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Verzoekende partij stelt terecht dat de medische toestand van de vreemdeling een zekere ernst dient te vertonen, doch zij meent dat de ziekte niet levensbedreigend dient te zijn.

Verweerder laat gelden dat verzoekende partij blijkt uit te gaan van een verkeerde interpretatie van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Immers kan worden vastgesteld dat de wet van 6 mei 1993 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, tezamen met de eerste vorm van subsidiaire bescherming, de begrippen leven en fysieke integriteit in de vreemdelingenwet introduceerde.

De verwerende partij gaat in op een link die zij acht te bestaan tussen artikel 9ter van de vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM en verwijst onder meer naar de voorbereidende werken en de omzetting van de richtlijn 2004/83/EG. Vervolgens verwijst zij uitvoerig naar rechtspraak van het EHRM om te besluiten dat de middelen niet kunnen worden aangenomen.

3.1.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9ter van de vreemdelingenwet, en naar het feit dat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van deze bepaling ongegrond wordt verklaard nu het aangehaalde medisch probleem niet kan worden weerhouden als grond voor een verblijfsvergunning, waarbij in de bestreden beslissing verwezen wordt naar het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer dat aan de bestreden beslissing is toegevoegd en waarop deze beslissing is gebaseerd.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het enig

middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Nazicht van de materiële motiveringsplicht houdt in casu nazicht in van de aangevoerde schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet luidde op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

(...)”

Uit deze bepaling blijkt dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van medische redenen in de zin van artikel 9ter van de vreemdelingenwet enkel gegrond kan worden verklaard indien de aanvrager bewijst op zodanige wijze te lijden aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling en indien er hiervoor geen adequate behandeling bestaat in diens land van herkomst.

Het medisch verslag van 4 juli 2013 toegevoegd aan de bestreden beslissing luidt als volgt:

“Ik kom terug op uw vraag voor medische evaluatie van de gezondheidstoestand aangehaald door genoemde persoon in het kader van zijn vraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 07.05.2010.

! Medische voorgeschiedenis + voorgelegde medische attesten:

Door de betrokkene werden de volgende medische getuigschriften voorgelegd ter staving van de aanvraag

Door de betrokkene werden de volgende medische getuigschriften voorgelegd ter staving van de aanvraag:

23 februari 2010, 6 en 20/5/2010, 23 februari 2011, 30 maart 2011, 7/9/2011, 8/10/2012, dr. Verbeke, pneumoloog, antecedenten van tuberculose in Rusland, ginds behandeld in 2004 bij aankomst in België in december 2009 werd een recidief vastgesteld. vanaf april 2011 wordt een tbc-behandeling opgesteld voor 6 maanden. Uit de laatste attesten blijkt dat hij genezen is en dat er geen nieuwe recidieven zijn. 8/12/2009, dr. Van Holsbeek, radiografie van de longen bevestigt een multifocale parenchymateuze tbc. 9/12/2009, dokter Gryspeerdt, atrofische rechternier, compensatoire hypertrofie van de linkernier, 23/2/2010, dokter Kindt, vergrote linkernier.

26 februari 2010, 22/3/2010, 19 februari 2010, 26/9/2011, dr. Verhamme, uroloog, er werd een nefrectomie rechts uitgevoerd.

1/4/2010, dr. De poorter, korte opname in de dienst inwendige ziekte wegens voorbijgaande abdominale pijn. De oppuntstelling geeft geen uitsluitsel.

II. Analyse van dit medisch dossier leert mij het volgende:

Uit de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische attesten blijkt dat deze 32 -jarige man die in België behandeld geweest is voor een recidief van tuberculose; bovendien werd bij hem ook een atrofische rechternier verwijderd.

Huidig is er geen specifieke behandeling meer, zodat zijn toestand ook geen enkel gevaar meer inhoudt voor een risico op onmenselijke toestanden, op een fysieke of psychische aantasting van zijn integriteit.

III. Conclusie:

Dit medisch dossier laat niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer , nr. 26565/05, N v. United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, D. v. United Kingdom).

Uit het medisch dossier blijkt geen directe bedreiging voor het leven van betrokkene, er is geen enkel vitaal orgaan aangetast en de aangehaalde medische toestand van betrokkene vereist geen speciale beschermingsmaatregelen.

Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar betrokkene verbleef. Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van herkomst

Ik stel bijgevolg vast dat er geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.”

Uit het medisch verslag toegevoegd aan de bestreden beslissing blijkt dat de arts van de verwerende partij in casu op uitvoerige wijze is ingegaan op de door de verzoekende partij verstrekte informatie: de arts onderzoekt de medische stukken en onderzoeken. Verzoekende partij kan niet ernstig stellen dat de motieven vaag en nietszeggend zijn nu dit advies deel uitmaakt van de bestreden beslissing en er aan werd toegevoegd. Voorts zet de arts van de verwerende partij duidelijk uiteen waarom de aandoeningen van de verzoekende partij geen risico zijn voor het leven en de fysieke integriteit en evenmin een reëel risico inhouden bij gebrek aan het bestaan van een adequate behandeling: de behandeling voor de tuberculose is gedaan (wat is bevestigd in een medisch attest van 8 oktober 2012) en er zijn geen nieuwe recidiven en de linkernier is verwijderd. De arts stelt in niet mis te verstane termen dat er thans geen behandeling meer is zodat de toestand van de verzoekende partij geen enkel gevaar meer inhoudt voor een risico op onmenselijke toestanden of op een fysieke of psychische aantasting van haar integriteit. Gelet op deze vaststelling, die door de verzoekende partij op geen enkele wijze wordt weerlegd, ziet de Raad niet in welke andere elementen hadden moeten onderzocht of gemotiveerd worden in de bestreden beslissing, ook niet de vraag of er een adequate behandeling bestaat in het herkomstland. De verzoekende partij beperkt haar betoog tot vage en nietszeggende beweringen niet in concreto aangebracht en nog minder gestaafd door medische documenten die de conclusie van de arts van de verwerende partij zouden tegenspreken. Men kan van de verwerende partij niet verwachten indien een behandeling beëindigd is dat zij nog verdere opzoeken zou verrichten betreffende de aandoeningen en hun behandelingen elders. In casu diende de verwerende partij niet verder na te gaan of in het herkomstland de medische zorgverstrekking aanwezig is.

Waar de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert in de mate dat deze verwijst naar en zich zou steunen op artikel 3 EVRM, wordt er opgemerkt dat dit overtollige motieven betreffen zodat de kritiek hierop niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Bijgevolg maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Een schending van de motiveringsplicht of van artikel 9ter van de vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

Evenmin toont de verzoekende partij aan dat de bestreden beslissing niet met de nodige zorg is genomen. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan

dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

Betreffende de schending van redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Gelet op de bovenvermelde bespreking van de verschillende onderdelen van het middel, dient te worden besloten dat de verzoekende partij geenszins aantoonde dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel.

Het eerste en het tweede middel zijn ongegrond.

3.2.1. In een derde middel voert verzoeker aan:

“Schending van art. 3 EVRM.

Schending van art. 9 ter Vreemdelingenwet 15 december 1980

Schending rechten van verdediging & motiveringsplicht.

Schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur.

Het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat er minstens een onderzoek zou zijn gebeurd of navraag zou zijn gebeurd inzake de actuele medische en psychische toestand, eerder dan zomaar maanden na datum en zonder om nieuwe documenten of een persoonlijk gesprek te vragen, zomaar afwijzend te gaan beslissen.

Bij nazicht van het dossier blijkt het laatste medisch attest voor wat betreft de medische toestand waarop de arts-attaché zich beroept te dateren van 08.10.2012

In de periode na dit medisch attest is er in de medische toestand van verzoeker onvermijdelijk en onmiskenbaar een zekere evolutie geweest, die ten voile dient te worden meegerekend, en wel in die zin dat verzoeker steeds in psychologische behandeling is geweest, en geenszins genezen is waar de adviseur-geneesheer ten onrechte blijkt van uit te gaan.

Verwerende partij kon er zich niet zomaar mee vergenoegen met eerst maanden zo maar niets te doen, zo maar te wachten en zonder enig persoonlijk gesprek of vraag tot bijkomende informatie, en dan eensklaps, te gaan poneren dat er gezien er geen andersluidende actuele attesten voorliggen, er geen onmogelijkheid is om terug te keren naar het geboorteland..

Deze assumptie is totaal verkeerdelijk in die zin dat thans de medische toestand niet ten goede is geëvolueerd.

Noch de arts-adviseur noch de verwerende partij heeft op het moment van haar beslissing dan ook rekening gehouden met alle relevante elementen bij het nemen van haar beslissing, en in de eerste plaats niet met de actuele medische toestand van verzoeker.

Er wordt eerst gedurende jaren niets gedaan en dan plots zomaar gemakkelijks halve vanuit gegaan dat er zich wel geen probleem zal stellen, waarbij het laatste medisch attest betreffende, blijkt te dateren van 08.10.2012 of 9 maanden voor de beoordeling door de ambtenaar-geneesheer.

Gezien er door verwerende partij nooit enig persoonlijk gesprek is gebeurd met verzoekster of enige vraag tot informatie is gesteld, dit ondanks het feit dat er tussen het laatste attest en de beslissing negen ligt, en er dus geen rekening is gehouden in de beslissing met de evolutie van de laatste maanden, is het duidelijk dat onvoldoende zorgvuldigheid aan de dag werd gelegd bij het nemen ervan

Er is nooit het vereiste onderzoek naar de actuele toestand van verzoeker gebeurd, hoewel het nu juist de bedoeling moet zijn de medische toestand en de ernst ervan zo nauwkeurig mogelijk te evalueren, zodat er manifeste schending van art. 9 ter VW, art. 3 EVRM en de zorgvuldigheidsverplichting aan de orde is.

Verzoekende partij bekwam nooit enige uitnodiging tot onderzoek of het voorleggen van bijkomende medische gegevens, hoewel deze uiteraard ten zeerste hun belang hebben bij de beoordeling van zijn dossier en meer specifiek zijn actuele medische toestand.

Dit totaal gebrek aan persoonlijk gesprek met verzoeker of vraag tot bijkomende informatie inzake de actuele toestand van verzoeker door de arts van verwerende partij als zijnde noodzakelijk. heeft een beslissende negatieve invloed gehad op de uiteindelijke uitkomst van de beslissing.

Had een dergelijk gesprek plaatsgevonden, of was er bijkomende informatie gevraagd of onderzoek gevoerd naar de actuele situatie, dan zou onmiddellijk ook de ernst van de situatie van verzoekster zijn vastgesteld."

3.2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat geen behoorlijk onderzoek zou gevoerd zijn naar de actuele medische en psychische toestand van de verzoekende partij. Dee verzoekende partij heeft kritiek op het feit dat haar geen nieuwe documenten werden gevraagd of geen persoonlijk gesprek werd gevoerd.

De verwerende partij acht dit middel niet ontvankelijk, in zoverre de verzoekende partij de schending van de "motiveringsplicht" opwerpt.

Immers, er werd terecht reeds geoordeeld dat onontvankelijk is, het onderdeel (en a fortiori het middel) dat met het oog op een vernietiging van een verplicht te motiveren beslissing, een motiveringsgebrek aanvoert, maar hiervoor geen wetsbepaling als geschonden aanduidt (cf. naar analogie: Cass. AR C.94.0369.N, 9.5.1997, Arr. Cass. 1997, 531).

Aan deze laatste vereiste beantwoordt volgens de verwerende partij niet de loutere vermelding van een motiveringsgebrek in termen van een schending van "de motiveringsplicht". Er bestaan namelijk diverse types van motiveringsplicht, beheerst door onderscheiden rechtsregels en met eigen kenmerken.

De verwerende partij is derhalve van oordeel dat het derde middel van de verzoekende partij in rechte onvoldoende behoorlijk is onderbouwd om als ontvankelijk te kunnen worden beschouwd.

In antwoord op de verzoekende partij haar concrete kritiek, die de inhoud van de bestreden beslissing betreft, laat verweerder gelden dat de beschouwingen van de verzoekende partij werkelijk niet ernstig te noemen zijn.

Vooreerst gaat de verzoekende partij voorbij aan de inhoud van art. 9ter Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat het aan de vreemdeling toekomt om alle nuttige inlichtingen over te maken met betrekking tot de ziekte bij haar aanvraag. Hieruit vloeit voort dat de verzoekende partij, indien zij over recentere medische attesten zou beschikken, gehouden is deze over te maken.

Wanneer de verzoekende partij een aanvraag indient, rust op haar de verplichting zich in deze procedure te bekwamen en alle nuttige stukken over te maken. "Het komt in de eerste plaats de verzoekende partij toe om erover te waken zich te bekwamen in elke procedure die zij heeft ingesteld, en, indien nodig, deze procedures te vervolledigen en te actualiseren" (R.v.V. nr. 26.814 van 30 april 2010)

Waar verzoekende partij voorts voorhoudt dat de arts-adviseur zonder verzoekende partij in persoon te hebben gezien beslist dat de ziekte geen reëel risico inhoudt op de fysieke integriteit, laat verweerder gelden dat de arts-adviseur zich enkel mag steunen op de medische getuigschriften door verzoekende partij naar voor gebracht.

De verzoekende partij haar kritiek mist derhalve elke juridische grondslag.

Zie dienomtrent:

(...)

Dienaangaande benadrukt de verwerende partij dat de arts-adviseur in het licht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet én artikel 3 EVRM (zie infra) een specifieke controletaak heeft, die uiteraard volledig losstaat van de genezende taak van de behandelende arts van de betrokken vreemdeling.

Ook de kritiek als zou verzoekster moeten onderworpen zijn aan een persoonlijk medisch onderzoek, is manifest ongegrond.

De verwerende partij verwijst andermaal naar het deugdelijk advies van de arts-adviseur, waaruit duidelijk blijkt dat de door de verzoekende partij naar voor gebrachte medische stukken zeer grondig werden onderzocht, én waaruit duidelijk blijkt dat de toestand in Rusland zorgvuldig werd nagegaan.

Het berust bij de discretionaire bevoegdheid van de arts-adviseur om te beslissen verzoekster al dan niet nog aan een bijkomend medisch onderzoek te onderwerpen, doch in casu heeft deze dit kennelijk niet nodig geacht om tot een deugdelijke beslissing te komen.

Dienaangaande verwijst de verwerende partij naar de voorbereidende werken (Wetsontwerp tot wijziging van de wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Pari St. Kamer 2005- 06, nr. 2478/1, p. 34-36) waarin betreffende de beoordeling door de arts-adviseur het volgende wordt gesteld:

(...)

Uit de wettekst van art. 9ter §1 van de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980 en uit de toelichting in de voorbereidende werken, blijkt onbetwistbaar dat de beoordeling van de door de vreemdeling voorgelegde medische attesten toekomt aan de arts-adviseur, die volledig vrij wordt gelaten:

- in zijn beoordeling / appreciatie van de medische elementen (waarbij de eed van Hippocrates geldt),

- in zijn beoordeling of hij aan de hand van de voorgelegde gegevens een advies kan verschaffen aan de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hetgeen ook blijkt uit het gebruik van het begrip 'kan bijkomend advies inwinnen', 'indien hij dat noodzakelijk acht').

Uit het administratief dossier blijkt wel dégelijk dat het medisch dossier van de verzoekende partij door de arts-attaché aan een zeer uitvoerig en zeer degelijk onderzoek werd onderworpen, doch dat diende te worden besloten dat zij niet voldoet aan de voorwaarden gesteld in art. 9ter, § 1 Vreemdelingenwet, gezien de door haar aangevoerde aandoening zelfs geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling inhoudt, wanneer er geen behandeling aanwezig is in het land van herkomst.

Gelet op het feit dat de arts-attaché adviseert dat er geen bezwaar is vanuit medisch oogpunt naar een terugkeer naar het herkomstland, is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding om het advies van de arts-attaché te volgen.

De verzoekende partij beperkt haar kritiek tot loutere beweringen en toont op geen enkele wijze aan waarom een medisch onderzoek een ander licht zou kunnen werpen op de zaak.

"De bestreden beslissing steunt zich voor deze conclusie op het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer, die zoals blijkt uit het administratief dossier zich heeft gesteund op het door verzoeker bijgebracht verslag van de specialist. Artikel 9ter, §1, tweede alinea voorziet dat er een advies wordt verschaft door een ambtenaar-geneesheer die zondig de vreemdeling kan onderzoeken en bijkomend advies kan inwinnen van deskundigen. Het is aan de ambtenaar-geneesheer aldus toegestaan om zich voor zijn advies louter te baseren op de neergelegde medische attesten zonder de vreemdeling zelf te onderzoeken indien hij de mening is toegedaan dat hij ook zonder een eisen onderzoek een onderbouwd advies kan geven" (R.v.V. nr. 41 432 van 7 april 2010)

De verzoekende partij haar beschouwingen missen elke feitelijke en juridische grondslag.

De algemene en vage beschouwingen van verzoekende partij dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie werkt met standaardargumentaties en eenzijdige beweringen kunnen bijgevolg ook niet worden aangenomen.

Tevens dient te worden opgemerkt dat, indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (R.v.St., nrs. 164.171, 27 oktober 2006 en 172.821, 27 juni 2007).

De verzoekende partij voert in haar derde middel nog een schending aan van artikel 3 EVRM

De kritiek van de verzoekende partij komt er in wezen op neer dat art. 3 EVRM zou zijn geschonden doordat de aanvraag om machtiging tót verblijf op grond van art. 9ter Vreemdelingenwet werd afgewezen als ongegrond.

Uit de vreemdelingenwet zelf en uit de parlementaire voorbereiding blijkt dat de begrippen uit artikel 9ter Vreemdelingenwet moeten worden verbonden met het begrippenkader van het EVRM en de interpretaties hiervan door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Zo blijkt uit de artikelsgewijze bespreking in de Memorie van Toelichting van artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tót wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tót het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (ter invoering van nieuw art. 9ter in de Vreemdelingenwet) dat:

"Het onderzoek van de vraag of er een gepaste en voldoende toegankelijke behandeling bestaat in het land van oorsprong of verblijf gebeurt geval per geval, rekening houdend met de individuele situatie van de aanvrager, en wordt geëvalueerd binnen de limieten van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens." (Pari. St., Kamer, 2005-2006, DOC 51-2478/001, p. 35)

Gelet op het hierboven beschreven belang dat onze wetgever heeft willen toekennen aan het EVRM en de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bij de vraag of een verblijfsrecht om ernstige medische redenen moet worden toegekend, is de door het EHRM gehanteerde hoge drempel dan ook bepalend bij de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. wat ook herhaald bevestigd werd door de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (zie onder meer arresten R.v.V. 74.125 (27.01.2012), 73.999 (27.01.2012), 73.890 (24.01.2012), 73.906 (25.01.2012)).

In casu merkt de verwerende partij op dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel bevat. De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk hoe de bestreden beslissing een schending van art. 3 EVRM tót gevolg kan hebben.

In casu geeft de verzoekende partij niet aan wat de uitzonderlijke humanitaire omstandigheden zijn die pleiten tegen de bestreden beslissing, niet in het minst nu de verzoekende partij ter zake vaag blijft en geen concrete gegevens naar voor brengt of bewijskrachtige stukken voorlegt.

Door in het verzoekschrift enkel te verwijzen naar artikel 3 EVRM maakt de verzoekende partij een schending van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk. De verzoekende partij heeft geen (individuele)

gegevens aangebracht die prima facie wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden handeling.

Het loutere feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de bestreden beslissing maakt geen grond töt vernietiging uit.

De verweerder merkt dan ook op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de aanvraag om machtiging töt verblijf overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet diende ongegrond verklaard te worden.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Terwijl verzoekende partij zich ook niet dienstig kan beroepen op de vermeende schending van de rechten van verdediging.

"Het volstaat te stellen dat de rechten van verdediging op het administratiefrechtelijk vlak alleen in tuchtzaken bestaan. Derhalve zijn de rechten van verdediging niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet. "

(R.v.V. nr. 1842 van 20.9.2007)

Het derde middel kan evenmin worden aangenomen."

3.2.3. Waar de verzoekende partij de bestreden beslissing verwijt niet de huidige medische toestand van de verzoekende partij recentelijk te hebben onderzocht en gedurende jaren niets te doen om zich te vergenoegen met een medisch attest van 8 oktober 2012 merkt de Raad op dat het de verzoekende partij toekomt haar aanvraag te actualiseren als er zich nieuwe gegevens voordoen. De verzoekende partij toont overigens haar belang bij haar grief niet aan nu zij nalaat in concreto uiteen te zetten welke elementen betreffende haar medische toestand van die aard zijn dat zij het medische advies en de bestreden beslissing hadden vermogen te wijzigen. Indien haar medische toestand negatief is geëvolueerd zoals zij thans in het verzoekschrift suggereert kwam het haar toe de verwerende partij onmiddellijk hiervan op de hoogte te brengen, wat zij naliet te doen. Overigens, ook thans laat zij de verwerende partij en de Raad in het ongewisse over welke wijziging zich heeft voorgedaan in haar gezondheidstoestand. Het feit dat er negen maanden zijn tussen een medisch attest en het geven van een medisch advies kan de verwerende partij niet ten kwade geduid worden gelet op het grote aantal aanvragen die ingediend worden om op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet een machtiging tot verblijf te verkrijgen.

De verwerende partij dent maar rekening te houden met de relevante elementen van het medisch dossier van de verzoekende partij voor zover deze haar werden meegedeeld, zeker in een situatie zoals in casu als er medische documenten zijn voorgelegd die wijzen op een genezing, hetzij niet meer voorhanden zijn van een behandeling.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

In de mate dat de verzoekende partij de verwerende partij verwijt haar niet persoonlijk ondervraagd te hebben laat de verzoekende partij na aan te tonen uit welke bepaling dergelijke plicht zou blijken.

In tegenstelling tot wat de verzoekende partij stelt is, voor zover er nieuwe elementen zouden bestaan, wat niet is aangetoond, zij zelf onzorgvuldig geweest deze niet mee te delen. Wat de aangevoerde schending van de hoorplicht betreft, houdt die als beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 23 mei 2001, nr. 95.805; RvS 22 oktober 2001, nr. 100.007; RvS 18 mei 2006, nr. 158.985; RvS 15 februari 2007, nr. 167.887).

Bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door de verzoekende partij gevraagd voordeel te verlenen, zijn niet onderworpen aan tegenspraak daar deze niet zijn gesteund op een tekortkoming van de betrokkene (RvS 15 februari 2007, nr. 167.887; I. OPDEBEEK, "De hoorplicht" in Beginselen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 206, 247).

Met verwijzing naar hetgeen uiteen gezet is onder punt 3.1.3. maakt de verzoekende partij niet de schending van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel aannemelijk. Evenmin is artikel 9ter van

de vreemdelingenwet geschonden. Voor het overige laat de verzoekende partij na uiteen te zetten welke (andere) beginselen van behoorlijk bestuur zij geschonden acht. De Raad wijst er op dat de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de vreemdelingenwet (RvS 3 november 2003, nr. 124.957).

Wat de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM betreft laat de verzoekende partij na op voldoende precieze wijze uiteen te zetten op welke wijze zij deze bepaling geschonden acht en is het onderdeel om die reden onontvankelijk. De Raad van State heeft geoordeeld dat het louter verwijzen naar een internationaalrechtelijke bepaling of die enkel citeren, en zich bovendien beperken tot een aantal algemene beschouwingen zonder die op enigerlei wijze te betrekken op de bestreden beslissing, geen ontvankelijk middel uitmaakt (RvS 3 november 1997, nr. 69.314).

Het derde middel is in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien april tweeduizend veertien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN